

Arrest

nr. 136 180 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 4 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaarde op 2 januari 2014 te zijn aangekomen in België.

Op 20 februari 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn.

Op 4 augustus 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.”

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), meer bepaald in de artikelen 2 en 3 van deze wet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond nu zij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte zou hebben voorgelegd die louter gebaseerd zou zijn op verklaringen zodat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht voor ogen heeft, merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In zoverre de verzoekende partij de motivering betwist inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde geboorteakte, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke

rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 van het WIPR *in fine* bepaalt: *“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)”*. Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, wegens de laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document *in casu* kan worden toegekend.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort richtlijn 2003/86 EG), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers naaste familie in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar de verzoekende partij een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt, kan zij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering verwijzen.

Tevens dient ten overvloede te worden aangegeven dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid had om bij haar verblijfsaanvraag stukken voor te leggen inzake haar gezins- en economische situatie en moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in de verplichting om een vreemdeling te horen. Deze bepaling bevat evenmin enige verwijzing naar een motiveringsplicht.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

De verzoekende partij gaat ook voorbij aan het feit dat zij nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien waarom de verwerende partij in voorliggende zaak zou moeten rekening houden met de duur van haar verblijf in het Rijk of hieromtrent enige motivering zou dienen te voorzien.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten, gezien voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat verweerder artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe of de rechten van de verdediging heeft geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUITDE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU